

Led i en Sparebestræbelse, ja, saa maatte man indrømme, at denne Egns Befolkning maatte lide samme Skæbne som alle andre Egnes i vort Land og finde sig i Indskrænkning af nye Jernbaneanlæg, men saa vidt jeg har kunnet se, er dette det eneste paa Finanslovforslaget opførte nye Baneanlæg, som er foreslaaet udtaget. Jeg maa derfor holde for, at hvis alle de andre Jernbaneanlæg kan gennemføres, uden at der er finansielle Vanskeligheder derved, bør denne Egns Beboere have samme Ret som alle andre Egnes i vort Land. Ogsaa jeg vil derfor anbefale, at vi stemmer imod Ændringsforslaget under Nr. 167.

Holger Larsen: Under Finanslovforslagets første Behandling havde jeg Lejlighed til at omtale Omændringen af Baneanlægsforholdene i Vejle, og dette gav Anledning for den højtærede Trafikminister til at fremsætte Løfte om, at han saa hurtigt som muligt vilde søge en Bevilling, for at man kunde tage fat paa dette Arbejde, som i mange Aar havde været forberedt. Jeg takker den højtærede Trafikminister for Løftets Opfyldelse, idet Forslag om en saadan Bevilling ogsaa er stillet; men jeg maa naturligvis indrømme, at min Tak havde været dobbelt saa varm, hvis den højtærede Trafikminister havde fastholdt sit Forslag og ikke saaledes ladet sig blæse omkuld af det første Vindpust, navnlig da jeg mener, at dette ikke var ret stærkt, og det bygger jeg paa, at den ærede Ordfører Hr. Brorsen talte om, at han ikke havde principielle Indvendinger at fremføre mod Foretagendet, men at man kun havde nægtet at gaa med til denne Bevilling, fordi man skulde trække en Grænse et Sted. Naar det er Stillingen, mener jeg, at den højtærede Trafikminister kunde have staaet fast paa det Forslag, han havde stillet, for han vidste, hvad formentlig — det gaar jeg ud fra — Finansudvalget ikke vidste, at der forelaa aldeles bestemte Løfter overfor Vejle By i den Henseende, saaledes at dette, at Bevillingen bliver slaaet ned, betyder et Løftebrud overfor Vejle Bys Befolkning. Jeg maa derfor stærkt beklage, at tre Partier i Finansudvalget er gaaet imod dette Forslag, ihvorvel jeg er noget tilbøjelig til at undskylde dem, medens jeg ikke kan undskylde den højtærede Trafikminister, idet jeg gaar ud fra, at han maatte vide, hvilke Løfter der var afgivet overfor Vejle By.

Det tvinger mig til at komme nærmere ind paa Sagen, idet jeg stadig nærer det Haab, at disse tre Partiers Repræsentanter

er til at omvende, saaledes at vi kan naa at faa denne Bevilling halet i Land. Jeg gør opmærksom paa, at denne Sag er rejst af Statsbanerne, ikke af Vejle By, og rejst allerede i 1912, altsaa for 10 Aar siden. 10 Aar maa man sige er en tilstrækkelig lang Forberedelsestid. Det Krav, Statsbanerne stillede til Vejle Kommune, gik ud paa at faa alle Niveauoverskæringer bort og faa Overføring, de saakaldte Ramper. Nu vil man kunne forstaa, at et skønhedselskende Publikum — og det tør jeg altsaa sige, at Beboerne af Vejle By er — følte sig ilde berørt over en saadan Plan. Resultatet var da ogsaa, at Vejle Bys Befolkning gik mod Statsbanernes Plan; man fandt, at disse Ramper vilde ødelægge Vejle By, og det maa huskes, at Vejle som Turistby maa lægge stor Vægt paa, at det Skønhedsindtryk, Byen gør, bevares. Men man kunde paa den anden Side ikke komme udenom, at Statsbanerne gjorde gældende, at det var nødvendigt; det var alt for farligt for Gadefærdselen, hvis man ikke fik disse Ramper. Imidlertid blev der i 1912 indsendt en Protest fra Borgerforeningen, Haandværkerforeningen og Handelsforeningen, og saa blev der optaget nye Forhandlinger. Disse Forhandlinger med Statsbanerne førte til, at man fra Byens Side i noget højere Grad gav Tilslutning til Planen, idet man godt saa Vanskeligheden af at have disse Overkørsler liggende i Niveau. Senere skete det virkelig, at der indtraf forskellige Ulykker. Jeg kan saaledes nævne, at i 1917 blev to Kvinder ihjeltort ved en af Overkørslerne; senere blev et Hestekøretøj nedkørt. Disse Begivenheder gjorde, at Byraadet fuldstændig overvandt sine Betænkeligheder ved at faa denne Omændring. I 1918 afsluttedes en Overenskomst med Statsbanerne, hvorefter Byen skulde give saa og saa stort Tilskud. Denne Overenskomst blev imidlertid forkastet af Generaldirektionen, idet Generaldirektionen fandt, at Byens Tilskud var ansat for lavt. Saa forløb der 2 Aar, og saa blev der til den 30. Januar 1920 berammet et nyt Møde, hvor Byraadet gik med til at forhøje sit Tilskud med 50 000 Kr. til 110 000 Kr.

Man ser altsaa, at Vejle By nu er gaaet over til at sætte Pris paa at faa disse Overkørselsforhold ordnet, og derfor er gaaet med til at sætte sit Tilskud i Vejret. Men heller ikke nu er man kommet i Gang med Arbejdet, idet Statsbanerne mødte frem med et nyt Projekt, et saakaldt Højbaneprojekt. Jeg havde ved Finanslovforslagets første Behandling Lejlighed til at omtale disse Forhandlinger nærmere; jeg gjorde